

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 31 października 2025 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Stanisław Stankiewicz

w sprawie **P. S. (S.)**

ukaranego z art. 119 § 1 k.w.

po rozpoznaniu w Izbie Karnej na posiedzeniu w trybie art. 535 § 5 k.p.k. w zw. z art. 112 k.p.w.,

w dniu 31 października 2025 r.,

kasacji, wniesionej przez Rzecznika Praw Obywatelskich na korzyść ukaranego od wyroku nakazowego Sądu Rejonowego w Szamotułach

z dnia 26 kwietnia 2024 r., sygn. akt II W 295/24,

- 1. na podstawie art. 104 § 1 pkt 7 k.p.w. w zw. z art. 5 § 1 pkt 8 k.p.w. uchyla zaskarżony wyrok nakazowy i umarza postępowanie;**
- 2. kosztami postępowania w sprawie obciąża Skarb Państwa.**

UZASADNIENIE

Wyrokiem nakazowym Sądu Rejonowego w Szamotułach z dnia 26 kwietnia 2024 r., sygn. akt II W 295/24, obwiniony P. S. został uznany za winnego tego, że w dniu 10 stycznia 2024 r. o godz. 14:11 w sklepie R. w M., przy ul. R. 1 dokonał

kradzieży wody toaletowej D. o wartości 174,99 zł na szkodę R. SDP Sp. z o.o., tj. czynu z art. 119 § 1 k.w. i za to, na podstawie tego przepisu, wymierzono mu grzywnę w kwocie 300 zł. Ponadto, orzeczono - na podstawie 119 § 4 k.w. - obowiązek zapłaty równowartości skradzionego mienia w kwocie 174,99 zł na rzecz R. Sp. z o.o., a także rozstrzygnięto w przedmiocie kosztów sądowych. Wyrok ten uprawomocnił się bez zaskarżenia w dniu 11 czerwca 2024 r.

Kasację od ww. prawomocnego wyroku nakazowego wniósł Rzecznik Praw Obywatelskich, zaskarżając go w całości, na korzyść P. S. . Zarzucił mu: rażące naruszenie przepisu prawa procesowego, tj. art. 5 § 1 pkt 8 k.p.w., polegające na ukaraniu obwinionego P. S. zaskarżonym wyrokiem nakazowym za czyn z art. 119 § 1 k.w., popełniony w dniu 10 stycznia 2024 r. o godz. 14:11 w sklepie R. w M. przy ul. R.1, pomimo tego, że postępowanie dotyczące tego samego czynu popełnionego przez obwinionego w tym samym dniu i miejscu, na szkodę tego samego pokrzywdzonego zostało już wcześniej wszczęte i prowadzone było przed Sądem Rejonowym w Szamotułach pod sygn. akt II W 93/24, co stanowi bezwzględną przyczynę odwoławczą określoną w art. 104 § 1 pkt 7 k.p.w.

W konkluzji skarżący wniósł o uchylenie zaskarżonego wyroku i umorzenie postępowania.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Kasacja Rzecznika Praw Obywatelskich jest w całości oczywiście zasadna i dlatego mogła być uwzględniona na posiedzeniu bez udziału stron (art. 535 § 5 k.p.k. w zw. z art. 112 k.p.w.).

Słusznie podnosi bowiem skarżący, że wyrokiem nakazowym Sądu Rejonowego w Szamotułach z dnia 4 kwietnia 2024 r., sygn. akt II W 93/24, P. S. został uznany za winnego tego, że w dniu 10 stycznia 2024 r. około godziny 14:11 w M. na ulicy R. 1 w sklepie „R. ” dokonał kradzieży artykułu perfumeryjnego ogólnej wartości 174,99 złotych na szkodę „R. ” Sp. z o.o. w Ł., tj. czynu z art. 119 § 1 k.w. i za to na podstawie powołanego przepisu, wymierzono mu grzywnę w kwocie 300 zł. Ponadto, orzeczono - na podstawie art. 119 § 4 k.w. - obowiązek zapłaty

równowartości ukradzionego mienia poprzez zapłatę na rzecz „R. Sp. z o.o. w Ł. kwoty 174,99 zł. Powyższy wyrok nakazowy uprawomocnił się w dniu 8 maja 2024 r.

W konsekwencji zaskarżony niniejszą kasacją wyrok nakazowy zapadł z rażącym naruszeniem przepisów wskazanych w kasacji, a P. S. został dwukrotnie ukarany za ten sam czyn. W realiach niniejszej sprawy, biorąc pod uwagę kryteria podmiotowo-przedmiotowe, nie budzi bowiem żadnych wątpliwości okoliczność, że oba postępowania, toczące się w sprawach o sygn. akt II W 93/24 jak i II W 295/24, odnosiły się do tej samej osoby obwinionego P. S. , a przedmiotem oceny sądów był ten sam czyn, który miał zostać popełniony w tym samym miejscu i czasie, na szkodę tego samego pokrzywdzonego. Co istotne przy tym, najpierw wszczęto postępowanie, o wykroczenie z art. 119 § 1 k.w., w sprawie o sygn. akt II W 93/24 (w dniu 22 lutego 2024 r.) i wydano w dniu 4 kwietnia 2024 r. wyrok nakazowy, który uprawomocnił się w dniu 8 maja 2024 r. Zarówno zatem wszczęcie w dniu 15 kwietnia 2024 r. kolejnego postępowania o wykroczenie z art. 119 § 1 k.w., w sprawie o sygn. akt II W 295/24, jak i wydanie w dniu 26 kwietnia 2024 r. przez Sąd Rejonowy w Szamotułach kolejnego wyroku nakazowego, nastąpiło pomimo istnienia negatywnej przesłanki procesowej określonej w art. 5 § 1 pkt 8 k.p.w. w postaci *lis pendens*, co w efekcie skutkowało wystąpieniem bezwzględnej przyczyny odwoławczej, określonej w art. 104 § 1 pkt 7 k.p.w. Zgodnie bowiem z treścią art. 5 § 1 pkt 8 k.p.w. nie wszczyna się postępowania, a wszczęte umarza, jeżeli postępowanie co do tego samego czynu obwinionego zostało prawomocnie zakończone lub wcześniej wszczęte, toczy się.

W świetle przedstawionych powyżej realiów wniesiona na korzyść obwinionego kasacja uznana została za oczywiście zasadną. W tym stanie rzeczy należało postąpić zgodnie z wnioskiem kasacji, tj. uchylić zaskarżony wyrok nakazowy i umorzyć postępowanie wobec P. S. (art. 537 § 2 k.p.k. w zw. z art. 112 k.p.w.), zaś kosztami postępowania obciążyć Skarb Państwa (art. 119 § 2 pkt 1 k.p.w.).

Z tych względów Sąd Najwyższy, orzekł jak w sentencji wyroku.

[J.J.]

[a.t]